

Tengernek Csillaga

keresztény folyóirat

2006. márc.–ápr.
XI/2. szám

Ára: 240,- Ft

Kegykép – Bakócz Kápolna, Esztergom

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczi István és Török József.
Teológiai lektorálta: fr. Barsi Balázs OFM.*

Tartalomjegyzék

XVI. Benedek pápa karácsonyi és újévi beszédeiből.....	1
Grignon Szent Lajos: Szűz Mária szerepe Jézus Krisztus első eljövételében.....	2
Odile Delenda: A művészet a dogma szolgálatában (folytatás).....	4
Barsi Balázs: Az Ószövetség reményének beteljesedése Krisztusban.....	5
Szent Gertrúd: Miként fogadja Isten az álmatlanságot.....	13
D. C. Marmion: Az isteni irgalom kinyilatkoztatása... ..	14
II. János-Pál: Ne félj.....	16
Gobbi: Az a bűnt, amelyet tőletek kérek	17
Horváth Ferenc: Modern kor – modern bűnt.....	20
A húsvéti üzenetek	21
II. János-Pál: Krisztus feltámadt	22
Valaki értem imádkozott	23
Mária kegyhelyek	
Esztergom – Vári Boldogasszony	24
Hadd repüljön... ..	26
Rózsafüzér	
Szőkefalva fényében.....	27

A Szepplőtelen Fogantatás megdicsőülése (festmény)

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.coprint.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Róma, Minerna-
templom

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, megvásárolható templomokban vagy a Ferenciek terén. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

XVI. Benedek pápa karácsonyi és újévi beszédeiből

December 25-i szokásos Urbi et Orbi beszédében a Szentatya buzdította az embereket, hogy ne féljenek Jézust beengedni a saját személyes életükbe és a társadalmak életébe. Ma, a technika korában, az ember számos sikert ért el, ám válságba kerülhet, ha a szívét mindeközben üresen hagyja. Az idei, 39. béke világnapi üzenetében a Szentatya a számára legfontosabb két dolgot kapcsolta össze: az igazságot és a békét. A béke nem más, mint amikor az emberi történelmet az isteni rendhez közelítjük. Az isteni rend pedig az igazság, mivel a hívő ember számára az Isten az igazság. Az Isten által adott természetes erkölcsi törvény mindannyiunk szívében megtalálható. Ez az antropológiai alap teszi lehetővé a béke megvalósulását. A Pápa ezzel nemcsak a keresztényeket, hanem minden jóakarátú embert megszólított.

A Szentatya áttekintette, a világ válságövezeteit és azon jelenségeit, amelyek a békét leginkább fenyegetik. Közülük az egyik legsúlyosabb a terrorizmus, amit a Szentatya elméleti oldalról, az igazság oldaláról közelít meg, két kiindulási pontját említve: a nihilizmust, amely minden igazság létét tagadja, illetve a fanatikus fundamentalizmust, ami pedig a saját vélt igazságát akarja erővel rákényszeríteni másokra. Közös ebben a két megközelítésben, hogy az életet és az emberi méltóságot megvetik, ezért vetemednek olyan szörnyű cselekedetekre, melyeknek az utóbbi években szemtanúi lehettünk.

A béke akadályai között említette a Szentatya a hazugságot és a manipulációt, mint az igazság ellentéteit. A népek vezetőinek jelentős felelőssége van ebben, ha egymás ellen uszítják – akár hazugságokkal – az emberek csoportjait, a végletekig élezve a köztük lévő különbségeket. Itt a média felelőssége sem mellékes.

A kulturális különbségek túlzó magasztalása is a béke akadályá lehet – célzott a Pápa a nacionalizmusra, amely sokszor okozott konfliktust Európában. Természetesen fontos megemlíteni, hogy a hazaszeretet nem azonos a nacionalizmussal.

A Szentatya megválasztása óta többször hangsúlyozta azt az elvet, hogy az államtól való elválasztást helyesli, a társadalomtól való elválasztást azonban nem támogatja az Egyház.

Szűz Mária szerepe Jézus Krisztus első eljövételében

Grignon Szent Lajos Mária

Vallom az egész Anyaszentegyházzal, hogy Szűz Mária, mint pusztá teremtmény, mely a Legfölségesebb kezéből vette eredetét, összehasonlítva Isten végtelen nagyságával, a legparányibb porszemnél is kisebb, vagy jobban mondva, egyáltalán semmi, mert Isten egyedül „az, Aki van”. Azért ennek a hatalmas Úrnak, aki mindig független és önmagának elegendő, nem volt szüksége, hogy szándékait megvalósítsa és dicsőségét kinyilatkoztassa. Csak akarnia kell, és minden megvalósul.

Azonban úgy tekintve a dolgokat, amint valóságban vannak, azt kell mondanom: mivel Isten a Szent Szűz megteremtése óta legnagyobb műveit Ő általa akarta megkezdeni és befejezni, azért feltételezhető, hogy cselekvésmódját az egész örökkévalóságon át sem fogja megváltoztatni, mert Ő Isten és nem változik sem szándékaiban, sem cselekedeteiben.

Az Atyaisten egyszülött Fiát Szűz Mária által adta a világnak. Bármennyire vágyakoztak is utána a pátriárkák, bármennyire imádkoztak is az ószövetség prófétái és szentjei négyezer éven át, hogy ennek a kincsnek a birtokába jussanak, egyedül Szűz Mária érdemelte ki Őt imádságának erejével és erényeinek nagyságával, Ő egyedül talált kegyelmet Istennél. Mivel a világ méltatlan volt rá, – mondja Szent Ágoston, hogy az Isten Fiát közvetlenül az Atya kezéből fogadja, azért az Atya Szűz Máriának adta Őt, hogy Szűz Mária által fogadja Őt a világ.

A Fiúisten a mi üdvösségünkért emberré lett, de csak Szűz Máriában és Szűz Mária által.

A Szentlélekisten Jézus Krisztust Szűz Máriában képezte, de csak miután udvarának egyik főtisztje által beleegyezését kérte és megnyerte.

Az Atyaisten közölte termékenységét Szűz Máriával, amennyire csak pusztá teremtménnyel ez közölhető, és így megadta Neki a hatalmat, hogy az Ő Fiát és titokzatos Testének mindenegyes tagját világra hozza.

A Fiúisten mint új Ádám leszállott az Ő szűzi méhébe, földi paradicsomába, és gyönyörűségét lelte, s a kegyelem csodáit művelte

benne. Az emberré lett Isten abban gyakorolta szabadságát, hogy az Ő méhébe zárkózott. Hatalmát azzal ragyogtatta, hogy e gyenge Szűztől hordoztatta magát. Azzal magasztalta fel Önmagát és mennyei Atyját, hogy dicsőségét e földön minden teremtmény előtt elrejtette és csak Szűz Máriának nyilatkoztatta ki. Azzal dicsőítette meg függetlenségét és fölségét, hogy ettől a szeretetreméltó Szűztől függni akart fogantatásában, születésében, bemutatásában a templomban, rejtett életében harminc éven keresztül, sőt haláláig, amelynél Szűz Máriának is jelen kellett lennie, hogy Krisztus Vele együtt bemutassa egy és ugyanazt az áldozatot, és az Ő beleegyezésével áldoztassák föl az örök Atyának, amint egykor Izsák is Ábrahám beleegyezésével áldoztatott fel.

Szűz Mária táplálta, ápolta, nevelte és áldozta fel értünk az emberré lett Istent.

Ó, csodálatos és felfoghatatlan függése Istennek! Habár a Szentlélek az Evangéliumban majdnem minden egyéb csodálatraméltó dolgot, melyet a testté lett Bölcsesség rejtett életében művelt, elhallgatott, mégsem mellőzhette hallgatással ezt a függést, mert meg akarta velünk értetni, hogy ebben a függésben mily érték és végtelen megtiszteltetés rejlik. Jézus Krisztus harminc évi alárendeltségével Édesanyja iránt jobban dicsőítette mennyei Atyját, mintha a legnagyobb csodatételekkel az egész világot megtérítette volna. Ó, mennyire dicsőítjük Istent, ha Jézus Krisztus, a mi egyedüli példaképünk hasonlatosságára alávetjük magunkat Szűz Máriának, hogy Isten tetszésére legyünk!

Ha most Jézus Krisztus további életét is szemügyre vesszük, azt látjuk, hogy csodatételeit Szűz Mária által kezdette meg. Szűz Mária szava által szentelte meg Szent Jánost Erzsébet anyaméhében. Alighogy megszólalt Szűz Mária, János megszentült. Ez volt Krisztus első és legnagyobb csodája a kegyelem rendjében.

Szűz Mária alázatos kérésére változtatta át a kánai menyegzőn a vizet borrá. Ez volt első csodája a természet rendjében. Csodatételeit Szűz Mária által kezdette meg és folytatta, és továbbra így tesz az idők végezetéig.

A Szentlélekisten, aki terméketlen az istenségben, vagyis nem hoz létre más isteni személyt, termékeny lett Szűz Mária által, akivel egybekelt. Ővele és Őbenne és Őáltala hozta létre remekművét, az emberré lett Istent, és hozza létre mindennap a világ végéig a

kiválasztottakat és ennek az imádandó Fejnek tagjait. Azért minél inkább megtalálja szeretett, elválaszthatatlan menyasszonyát, Szűz Máriát, a lélekben, annál serényebben és nagyobb erővel működik, hogy Benne Jézus Krisztust és Jézus Krisztusban a lelket létrehozza és kialakítsa.

Ezzel nem mondjuk, hogy Szűz Mária közli a Szentlélekkel a termékenységet, mintha az előbb nem lett volna Benne; mert mint Istenben, megvan Benne a termékenység, vagyis a létrehozó képesség, úgy mint az Atyában és a Fiúban, habár ezt a képességet nem válthatja tette, mert nem hoz létre más isteni személyt. Csak azt akarjuk mondani, hogy a Szentlélek, aki semmiképp sem szorul feltétlenül a Szent Szűzre, termékenységének tette váltásában mégis Szűz Máriát választotta eszközül, mikor Őbenne és Őáltala Jézus Krisztust és annak tagjait létrehozta. Ez a kegyelemnek olyan titka, mely még a legnagyobb tudósok és lelki emberek előtt is ismeretlen.

A művészet a dogma szolgálatában (folytatás)

Odile Delenda

A sevillai domonkos rendi szerzetesek Regina Angelorum kolostorában, Szűz Mária születése ünnepén, Kisboldogasszony napján, 1613. szeptember 8-án vette kezdetét az az eseménysorozat, amiben a Szeplőtelen Fogantatásról ki nem mondott dogma hívei és ellenzői összecsaptak. Az ünnepi beszédet tartó dominikánus szónok a szószéken nyíltan a „megszentelődés” mellett foglalt állást, ami a „Szeplőtelen Fogantatás” pártján álló híveket megbotránkoztatta. A sevillaiak méltán híresültek el Mária-tiszteletükről, és ennek hallatára elhatározták, hogy a *Purissima* mellett az eddiginél is egyértelműbben kiállnak. Több népes körmenet, ünneplés, Mária-szentélyek látogatása jellemezte az 1614-es esztendőt. A neves andalúziai ferences szerzetes, Francisco de Santiago – aki III. Fülöp király udvarában nagy befolyással rendelkezett – a népi áhítat spontán megnyilatkozásaira támaszkodva a királyt rávette, hogy az járjon közbe V. Pál (1605-1621) pápánál a Szeplőtelen Fogantatás dogmájának kihirdetése érdekében. Miguel del Cid sevillai költőt pedig rávette, írjon verset Mária eme kiváltságáról; amihez Bernardo de Toro dallamot szerzett. Az éneket Carmona archidiakónusa, Mateo Vázquez

sevillai kanonok saját költségén kinyomtatta. Az új szenténeket az iskolások között szétesztették, és azt a gyerekek a körmenetek alatt énekelték. Ily módon ez lett az Immaculata híveinek a himnusza.

A művészek is részesei voltak a népi áhítat föllángolásának. A király Juan de Roelas festőtől 1616-ban megrendelte a Szeplőtelen Fogantatás megdicsőülésének a képét (lásd a belső borítón!), amely az 1615. június 29-én a Sevillában honos szerzetesrendek által tartott engesztelő ünnepség-sorozatnak állított emléket. Egyedül a domonkos konvent tüntetett távollétével. Ez a kép művészi tanúsága egy olyan eseménynek, amelyen a festő ténylegesen részt vett és egészen kivételes „tudósításnak” számít. A kép alsó részén a Mária tiszteletére diadalívektől ékes város utcáin, terein vonuló tömeget ábrázolja. A gyerekek kezükben lombokat tartanak, melyek levelein Miguel del Cid versének refrénje olvasható: „Sevilla gyermekei hirdetik, hogy Te valóban az áteredő bűn nélkül fogantattál!”

A kép felső részén a Szent Szűz rózsaszín köntösben, sötétkék köpenyben áll azon szentek és teológusok társaságában, akik eme kiváltsága mellett foglaltak állást. Mária fölött az Agnus Dei a megváltást eredményező megtestesülésre utal; balján Szent János evangélista a Jelenések könyvének hét pecsétjét tartja. Az ovális címerpajzsokon emblémák és teológusok rövid mondásai egészítik ki ezt a rendkívül összetett szimbólum-rendszert. A festő Roelas 1604 óta pap is, e képpel a barokk naturalizmus újdonságát hozta létre. Neki tulajdonítják a két (égi és földi) részre osztott nagyméretű táblakép elterjedését, aminek rendkívüli sikere volt Andalúziában.

(Fordította: Török József)

Az Ószövetség reményének beteljesedése Krisztusban

fr. Barsi Balázs O.F.M.

Az Ószövetség minden nagy alakja egy bizonyos vonatkozásban messze túlhaladta magát az Ószövetséget, mert ebben az egy bizonyos vonatkozásban úgy kapcsolódtak az élő és személyes egy Istenhez, hogy messze maguk alatt hagyták a földet, az emberi értelem érveit, s mindazt, amit az ember megérthet, akarhat és egyáltalán felfoghat. Ez az „egy bizonyos vonatkozás” pedig a remény, amellyel senki és semmi

másba nem kapaszkodtak, egyedül az élő Istenbe. A korabeli teológiát elhagyva egyedül Istentől, mint Teremtőtől várták életük megoldását, amit senki mástól nem várhattak, de még eddigi istenismeretükből sem következett. Nem az anyagot, a világot, az embert tekintették végső valóságnak, hanem egyedül Istent. Nem azért kezdtek remélni az örök életben, merthogy az embernek van, úgymond, egy halhatatlan, szellemi része: a lélek, hanem mivel Isten teremtő, és ez a teremtő Isten szeretetkapcsolatra hívja az embert a maga teljes emberségében.

Ilyen egész egzisztenciájával Istenbe kapaszkodó, ha kellett, akár a látható és tapasztalható világgal szemben is egyedül Isten ígéretére, szavára építő ember volt mindenekelőtt Ábrahám, akivel kezdődött az Ószövetség, s aki ugyanakkor messze túlmutat az Ószövetségen. Hitünk atyja ő, nem abban az értelemben, hogy tőle kaptuk volna az Istenre vonatkozó dogmatikus megfogalmazásokat, hanem abban az értelemben, hogy tőle tanultuk meg, mit jelent minden emberi remény, illetve reménytelenség ellenére hinni és remélni az élő Istenben.

Ábrahám hite életének két pontján áll példaként előttünk: először akkor, amikor Isten szavára hiszi, reméli, hogy fia születik, bár ez a maga és felesége előrehaladott kora miatt emberileg lehetetlen, másodszor pedig akkor, amikor Isten szavára kész feláldozni Izsákot, egyetlen fiát, aki által az isteni ígéretek testileg megvalósulhatnak. Nem az számára az igazi megpróbáltatás, hogy túl kell haladnia saját fia iránti szeretetét, nem is az, hogy Isten ellentmondani látszik saját tervének, mikor a maga által ajándékozott gyermek halálát kívánja, hanem hogy azt akarja, Ábrahám a rá vonatkozó isteni ígéretek egyetlen emberi garanciáját vesse el magától.

És Ábrahám képes volt erre! Amikor Isten szavára kinyújtotta kezét, hogy feláldozza Izsákot, akkor ezzel Ábrahám számára meghalt Izsák és Izsák számára Ábrahám. De amikor Isten angyala rászólt az égből: „Ne nyújtsd ki kezedet a fiú felé, és ne árts neki. Most már tudom, hogy féled az Istent és egyetlen fiadat sem tagadtad meg tőlem” (Ter 22,12), akkor Izsák feltámadt a halálból Isten számára és Ábrahám számára egyaránt.

Ezért mondja Szent Pál, hogy Ábrahám hitt a holtak feltámadásában (lásd Róm 4,17). Nem kifejezetten, mint mi, keresztények, de bennefoglaltan hitte, hogy aki az ígéretek tette, mindenhatóságában

akkor is gondoskodik ezek teljesüléséről, ha az, akihez kötötte őket, valamiképp meghalna.

Az Ószövetség következő nagy reménykedője Dávid király. Gyilkossággal összekapcsolt házasságtörését más korabeli királyok (és a hatalmasok azóta is) legfeljebb bocsánatos bűnnek tekintették volna, ő azonban szívére veszi, és mélységes bűnbánatot tart. Ráébred arra, hogy a bűn az emberi egzisztencia mélyét fertőzte meg: „*Íme, gonoszságban fogantattam, és bűnben fogadott engem anyám.*” Felismeri, hogy emberileg reménytelen a helyzete, s ekkor Isten színe előtt állva, bizonyára a Lélek sugallatára megtalálja az alkalmas szót:

„*Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten!*” (Zsolt 50)

Teremteni csak Izrael Istene tud. Ezen a ponton Dávid király Jézus Krisztus evangéliumát készíti elő. Szent Pál beszél majd arról, hogy semmi sem számít, csak az „új teremtmény” (vö. Gal 6,15).

Jeremiás próféta is a mi keresztény reményünk előfutára, amint meghívásában felfedezi Isten öröktől való kiválasztó szeretetét.

„*Mielőtt megalkottalak anyád méhében, már szerettelek. Mielőtt megszülettél volna, fölszentellek.*” (Jer 1,5)

Belepillant az Isten ember iránti szeretetének titkába, amely független az ember viszont szeretetétől. Felismeri, hogy nem az ember váltotta ki Istenből az abszolút személyes szeretetet, hanem mindenestül Isten a kezdeményező, aki minden érdemünk nélkül, feltétlenül szeret. Ezért meglátja az új szövetség ígéletét (lásd Jer 31).

Jób az Ószövetség következő, a remény szempontjából nagy alakja, jóllehet költött személy, az igaz izraelita szimbóluma. Nem érti, miért zúdul rá a szenvedés, de visszautasít minden ideológiai magyarázatot, még a vallási elméleteket is, s teljes erejével csak Istenbe kapaszkodik. Reménységének semmi más alapja nincs, csak az, hogy Isten teremtő, vagyis mindenható és végtelenül jó.

Ott kezdődik, ott kezdődhet az igazi reménység, ahol felkiáltunk: most aztán abszolút semmit sem értek Istenből. Ő maga rombolta le, illetve engedte leomolni azt, amit parancsára építettem, amibe reményemet helyeztem. Igen, mert a reményt nem valamibe vagy

valakibe, hanem csak és kizárólag őbelé kell vetni, és pedig azzal az egyedüli megokolással, hogy az Úr teremtő, halottakat feltámasztó, végtelenül jó Isten.

Areménytelenség, az abszolút lehetetlenség és az Istenbe vetett remény valóságához érkeztünk el. Az Ószövetség jeles alakjainak reményét nem igazolhatja más, mint Jézus valóságos halála és feltámadása. Mert Izsák nem lett ténylegesen feláldozva, nem temette el Ábrahám, és Isten nem támasztotta fel megdicsőült testben. De Ábrahámától Isten olyan hitet követelt, amely hit erőterében majd kétezer év múltán elküldheti szent Fiát áldozati bárányul, hogy őt valóságos halála után valóságosan feltámaszthassa. Ezt ünnepeljük minden szentmisében, ez egész vallási életünk forrása és csúcspontja, ez a keresztyén remélő és szerető hit középpontja.

Mindezek után meglepő, hogy az evangéliumokban mindössze kétszer fordul elő a „remél” ige (mindkétszer Szent Lukácsnál).

Először Heródes hamis várakozására vonatkozik, aki, mikor a perbe fogott Jézust Pilátus hozzá küldi, „igen megörült. Már régóta szerette volna őt látni, mert sokat hallott róla, és azt remélte, hogy valami csodát tesz szeme láttára.” (Lk 23,8) Jézus pedig csalódást okoz neki, mert nem tesz csodát a kedvéért, de még csak szóra sem méltatja. Első pillantásra talán banálisnak és merő véletlennek tűnhet a „remél” ige itteni szerepeltetése. De gondoljunk csak bele, hogy Jézus nemcsak Heródesnek, hanem mindenkinek csalódást okozott a környezetében, aki valami kevesebbet várt tőle, mint a valódi megváltást, az üdvösséget. (Csak az egészen kicsinyek szíve hordozott nem emberi képzeletekbe beöltöztetett, valóban Istenre nyitott reményt, mint a szintén Lukácsnál szereplő Simeon, és Anna.)

Az utolsó vacsorán mondja az Úr: „*higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek.*” (Jn 14,1) Ugyanazzal a hittel, ugyanazzal a reménnyel! Még az apostolok is kudarcot vallottak a reményben az Úr szenvedésének idején. Csak az nem veszítette el a reményt, aki ott állt a kereszttel alá Máriával: János, és az nyerte vissza a reménységet, aki keserves sírással siratta meg bűneit: Péter.

Másodszor a „remél” ige Jézus feltámadása után hangzik el, az emmauszi tanítványok ajkáról: „*Mi azt reméltük, hogy ő váltja meg Izraelt*” (Lk 24,21).

Amikor a két Jeruzsálemből Emmauszba tartó tanítvány mellé társul a feltámadt Jézus, és megkérdezi őket: „*Miről beszélgettek itt az úton?*”, azok elszomorodnak. Ez az elszomorodás szükséges a húsvéti, a krisztusi remény megszületéséhez. Az apró emberi reménykedések útja nem torkollhat csak úgy a húsvéti reménységbe, hiszen köztük a kereszttel, Jézus halálának és a temetésének szakadéka tátong. Nagypéntek éjszakája és Húsvét hajnala között nincs más folytonosság, csak maga Krisztus: a történelem Jézusának és a hit Krisztusának azonossága.

„*Azt reméltük, ő váltja meg Izraelt*”. De milyen módon? Talán politikai, talán vallási eszközökkel, elképzelésük szerint mindenesetre életben kellett volna maradnia, hogy győzzön és a megváltást megvalósítsa. Maga a tény, hogy meghalt, mindezeknek a reményeknek a teljes és végleges szertefoszlását jelentette.

Jézus válasza az egész Szentírás átfogó olvasata: „*Vajon nem ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen az ő dicsőségébe?*” Hallatára a tanítványok szíve lángolni kezd, majd a fogadóba betérve az utolsó vacsora mozdulataival Jézus végképp feltárja nekik halálának értelmét, hogy ez a halál nem kudarc és vereség, hanem engesztelő áldozat, mely egyszer s mindenkorra szabadulást szerzett az embernek a bűnbocsánat erejében. Jézus kezén, mellyel megfogja és megtöri a kenyeret, ott a szegek nyoma. Felismerik, hogy a megfeszített Jézus azonos a dicsőséges, örökkön élő Krisztussal. Ő az Emmánuel: velük van az úton s a vendégfogadóban, és most már velük van mindenütt, ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az ő nevében. Visszatérnek hát Jeruzsálembé az apostolok közösségébe, ahol teljessé válik a hitük, mert az Úr az eleve hitelesített tanúnak, Simon Péternek is megjelent.

Az emmauszi tanítványok útja a szentmisét ünneplő Egyház belső útja is. A világból jövünk szárnyas reménységgel, és egyszer csak hozzánk társul Jézus. Az igeliturgiában az ő szentségi jelenlétében olvassuk az Írásokat, melyeknek ő a kulcsa és megmagyarázója. Majd asztalhoz ülünk vele, s az Eucharisztia liturgiájában felidézünk az ő áldozatát, megünnepeljük halálát és feltámadását a tanítványok ünnepi közösségében. Itt válik a szertefoszlott remények keserű útja a boldog és csalhatatlan reménység útjává. Ezért kell nagyon vigyázni a liturgia tisztaságára. Amennyiben nem Jézus a liturgia legfőbb cselekvő alanya, amennyiben elveszünk tőle a lehetőséget, hogy ő szóljon a

Szentírás ígéje és ő cselekedjen a szent misztérium megjelenítése által, s helyette mi kezdünk beszélni, mi kezdünk tenni-venni, vége a reménységnek. A legjóindulatúbb szándék is árt, amely meg akarja magyarázni a misztériumot. A misztériumot nem megmagyarázni kell, mindenestül értelmekkel megérteni sem kell, hanem részt kell venni benne, hittel figyelni rá, megnyílni számára, felismerni és megvallani. Csak így nőhetünk fel a boldog reményhez, az Istentől jövő reménység alapjához.

Jóllehet a „remél” szó csak kétszer fordul elő az evangéliumokban, ez korántsem jelenti azt, hogy a remény ne lenne Jézus tanításának fontos témája. Ellenkezőleg: a keresztény értelemben vett remény éppenséggel mélyen Jézus igehirdetésében gyökerezik. Elég, ha igazolásul csak tanításának központi magját, költőien megfogalmazott foglalatát és sűrítőmennyét, a nyolc boldogságot említjük (lásd Mt 5,3-12).

Azok, akik kétezer évvel ezelőtt Palesztinában hallgatták Urunk ajkáról ezeket a boldogságmondásokat, tanúi és részesei lehettek annak, amint Jézus egy soha nem sejtett jövőt nyitott meg előttük. Olyan lehetett ez, mint amikor az életfogytiglanra ítélt raboknak valaki minden előzetes bejelentés nélkül egyszer csak szabadulást hirdet. E meghirdetés pillanatában ugyan még be vannak zárva, de lelkükben már beköszöntött a szabadulás.

Az egész Krisztusba vetett hit, az egész keresztény egzisztencia leglényegesebb valóságát érintjük itt. Az a feszültség, amely a boldogságmondások első tagmondatában leírt negatívum és a második tagmondatában megígért abszolút jövő között fönnáll, a remény egyik legjellemzőbb vonása. A nyolc boldogság egyetlen kijelentése sem áll meg Urunknak a halálból való feltámadásába és az ő istenségébe vetett hit nélkül. A nyolc boldogság magyarázatának tehát abszolút kudarca a moralizálás, mintha Jézus csak egy új erkölcsi rendet hirdetett volna; a pszichológiai magyarázat, mely csupán Jézus szavainak szándékolt hatását vizsgálja egy szűk lélektani horizonton belül; illetve a politikai és a szociológiai értelmezés, mely megragad e kijelentések társadalmi vonatkozásainál. Itt ugyanis arról a jelenről és arról a jövőről van szó, amely a keresztény lét leglényegesebb valósága.

A mindenkori jelen meg van jelölve a sírással, az éhezéssel és szomjazással, az üldöztetéssel, és oly sok minden mással, ami szenvedést okoz. Az ember jövője pedig a Krisztusban megmutatkozott

és igazolt dicsőséges feltámadás. Jézus Krisztusban, az Istenemberben e jelen és jövő találkozik, s általa bennünk, keresztényekben is, akik a keresztséggel az isteni természet részeseivé lettünk, miközben továbbra is ebben a halállal megjelölt életben élünk.

Jézusnak nem csupán a szavai, hanem tettei is az abszolút jövőre vonatkozó biztos reménység hordozói. Minden egyes csodája döntés az élet mellett, s diadal a halál fölött. Vele az élet jelent meg a földön s az egész kozmoszban (vö. Mk 2,1-12). Nemcsak testi épségét adja vissza pl. a bénának, hanem bűneinek bocsánatát is megadja, új jövőt nyitva előtte. A farizeusok és írástudók megbotránkoznak rajta, a körülállók szívében azonban nagy-nagy öröm és reménység ébred, hogy van végre valaki, aki ura az életnek. Ezen a csodán és Jézus összes többi csodáján is az örök reménység fundamentuma ragyog át. Minden csodája egyben jel is, mely egy nagyobb, fontosabb valóságra mutat: az örök, múlhatatlan és boldog isteni életre, amelyben remélünk, s amelyet benne nyerhetünk el a hit által.

Nem csoda, hogy a négy evangélista közül egyedül Lukácsnál fordul elő a „remél” szó, hiszen ő a remény nagy teológusának, Szent Pálnak a tanítványa. Szent Pál a damaszkuszi út után Jézus Krisztus fönséges ismeretének fényében tudta látni az Ószövetség nagyjait, és észrevette, hogy reményük Jézus Krisztusra mutat, s az ő megtestesülésében, illetve a húsvéti misztériumban teljesedik be. Agrippa király előtt mondott védőbeszédében egyenesen azt állítja, hogy e miatt a reménység miatt vádolják az őt üldöző zsidók (vö. ApCsel 26,6-9). Ugyanezt ismétli meg utolsó beszédében, római fogsága idején: „*Ezt a bilincset ugyanis Izrael reménysége miatt verték rám*” (ApCsel 28,20).

Az ószövetségi kinyilatkoztatást adó Istent Pál *a reménység Istenének* nevezi (Róm 15,13), aki Jézus Krisztusban új utat adott nekünk saját magához: *A Krisztusban való hit által van reményünk és biztonságos utunk Istenhez* (Ef3,12). De nemcsak Jézus Krisztus által van reményünk, hanem ő maga a mi reménységünk: *Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye* (Kol 1,27), *Reménységünk Krisztus Jézus* (1Tim 1,1).

A remény útja próbatételek sorozata. Minden és mindenki változik körülöttünk, változunk mi magunk is, a hívő ember azonban ahhoz ragaszkodik, ami örökkévaló, s ez megóvja a széteséstől. Erre a Szentlélek erejében válik képessé, aki nemcsak a megtestesülés és a megváltás eszközlője, hanem a végső krisztusi remény létrehozója is.

Ő támasztja bennünk a hitet, a bizalmat Istenben Jézus Krisztus által. Ő a szeretet Lelke, Krisztus bennünk lakásának Lelke, az örök élet záloga. Még ha szenvedés vagy más próbatétel vár is ránk, *tudjuk, hogy a szenvedésből türelem sarjad, a türelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből meg remény. A remény pedig nem csal meg, mert Isten szeretete kiáradt szívéinkbe a nekünk ajándékozott Szentlélek által*” (Róm 5,4-5).

Ebből ered az örvendezés és a derű. *Legyetek örvendezők a reménységben, derűsek a nyomorúságban, állhatatosak az imádságban* (Róm 12,12). *Csak szilárdan és rendületlenül álljatok a hit alapján és el ne tántorodjatok az evangéliumi reménytől, amelyet hallottatok* (Kol 1,23). *Krisztus mint fiú áll háza élén. Az ő háza mi vagyunk, ha mindvégig állhatatosan kitartunk a bizalomban és a diadalmas reményben* (Zsid 3,6). *Tartsunk ki rendíthetetlenül reménységünk hitvallásában, mert hűséges az, aki az ígéretet tette* (Zsid 10,23). Hogyan lehet kitartani a reményben? Olvasva az Írásokat és okulva rajtuk egy szemlélődő, elmélkedő élet folyamán. Mert: *Mindazt, amit valaha megírtak, okulásunkra írták, hogy az Írásból türelmet és vigasztalást merítsünk reményünk megőrzésére* (Róm 15,4). Így lehet tökéletesedni, előrehaladni a reményben (vö. Gal 5,5).

Mi a „már” és „még nem” feszültségében élünk. A keresztény remény egészen sajátos, mert azt várja, ami már Krisztusban véglegesen beteljesedett. A múlt soha nem sejtett vonatkozásba kerül a jövővel. Az apostolok a múltban, Krisztus dicsőséges testi föltámadásában látták a jövőt, az egész kozmosz megdicsőülését. A világot és az embert érintő legnagyobb jelentőségű és legörömtelibb esemény már végbement, s hatásai a szentségekben minket is elérnek, a végső kinyilvánulás azonban még előttünk van. Ebben az értelemben *megváltásunk még reménybeli* (Róm 8,24), *s mi az örök élet reményteli örökösei vagyunk* (Tit 3,7). *Az örök élet reménye* (Tit 1,2) maga Isten, a szeretet.

Amikor a hit megvallásáról beszélünk, hajlamosak vagyunk megfélekedni arról, hogy a hitvallás egyben mindig a remény megvallása is. A vértanúk és hitvallók életében látjuk ezt a legnyilvánvalóbb módon. A dogmatikus hit rendkívül fontos, mert tudni kell, kiben hiszünk, ám ez a hit mindig reményt is tartalmaz. Tételes hit nélkül még csak lehet élni ideig-óráig, de remény nélkül egy napig sem. Minden remény alaptalan azonban, ha nem abba kapaszkodik, aki nem csal és nem

csalatkozhat. (Persze róla, akire a keresztény remény vonatkozik, az Írásokban gyökerező szent dogmák adnak garanciát.)

Szent Péter is buzdít a remény megvallására: *Mindig álljatok készen arra, hogy megfeleljetek mindenkinek, aki reménységetekről kérdőre von titeket. De ezt szerényen, tisztességtudón, jó lelkiismerettel tegyétek* (1Pét 3,15-16)

Az Istenbe vetett reménység az emberekbe vetett remény, bizalom alapja is: *Erős a belétek vetett reményünk, mert tudjuk, hogy nem csak a szenvedésben vagytok társaink, hanem a vigasztalásban is* (1Tessz 2,19) *Ki volna ugyanis a mi reményünk, örömünk és dicsekvésünk koronája Urunk, Jézus Krisztus előtt, eljövetele napján, ha nem ti! Hiszen ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk* (2Kor 1,7). Hirtelen egy új világba érkezünk. Amint a szeretetről gondolkodva és Szent Pál Szeretethimnuszára figyelve láthattuk, hogy nincs két szeretet: Isten és ember szeretete, hanem ha valós, igazi, hiteles szeretetről van szó, akkor ez a kettő egy, úgy a reményre vonatkozóan is megállapíthatjuk, hogy a másik emberben csak akkor remélhetünk, de akkor aztán igazán, ha ő egészen az Istenben remél. Végtelenül meg lehet bízni abban az emberben, aki végtelenül az Istenben bízik.

Miként fogadja Isten az álmatlanságot

Szent Gertrúd

Manapság sokan szenvednek krónikus álmatlanságtól. A gyógyszergyárak drága pénzért kínálják a bizonytalan hatású altatókat, melyek a reklámszövegek szerint testi-lelki pihenést adnak. A szentek is szenvedtek álmatlanságtól, de ők rátaláltak az igazi gyógymódra, mint Szent Gertrúd is.

Gertrúd majdnem egy egész éjszakát álmatlanul töltött s nagyon elgyöngült. Erejének ezt a megfogyatkozását szokott módon följánlotta az Úrnak örök dicsőségére és az egész mindenség üdvösségére. Az Úr részvétellel lévén iránta, megtanította, hogy a következő szavakkal hívja Őt segítségül:

„azon nyugalmas gyönyörűségre, amellyel öröktől fogva az Atyaisten keblén pihentél s azon kedves nyugalomra, mellyel kilenc hónapon

át Szűz Anyád méhében tartózkodtál, arra az édes öröme, amellyel valaha egy téged szerető lélekben szállást vettél, kérlek téged, irgalmas Isten: ne az én kényelmemért, hanem a te örök dicsőségedért engedj nekem valami kevés nyugalmat, hogy fáradt tagjaim a munkára ismét alkalmassá váljanak”.

Midőn Gertrúd e szavakat elmondotta, úgy tetszett neki, mintha lépcsőkön haladna fölfelé s az Úrhoz közelednék. Ekkor az Úr jobb kéz felől egy nagyon kedves nyugvóhelyet mutatott neki elkészítve s így szólt hozzá: „jőjj, választottam, pihend ki magadat s próbáld meg, vajon az én soha nem nyugvó szeretetem enged-e pihened”. Ekkor Gertrúd az Úr mézzel folyó Szívére borult s boldogító dobogását érezvén, így szólt az Úrhoz: „Ó édes Istenem, mit mondanak most nekem ezek a dobbanások?” Az Úr következőképp válaszolt: „ha valaki a virrasztástól kimerülve azokkal a szavakkal, melyeket most sugalltam neked, arra kér engem, hogy az én dicsőségemre s az ő erejének visszanyerésére engedjek neki nyugalmat. És ha talán nem hallgatom meg, türelemmel és alázatosan viseli gyöngeségét, isteni szeretetem és jóságom sokkal kegyesebben fogadja ezt, mintha valaki egészséges testtel az egész éjtszakát imádságban virrasztaná át”.

Az isteni irgalom kinyilatkoztatása Krisztus által a mi bizalmunk legfőbb forrása.

Boldog Dom Columba Marmion

Bizonyára mindannyian átéljük már a kegyelem azon pillanatait, amikor az isteni világosság fényénél rádöbbenünk vétkeink, nyomorúságunk, semmiségünk mélységére. És midőn így belátjuk bűnösségünket, mi is azt mondjuk Krisztusnak, amit Szent Péter: „Menj ki tőlem, mert bűnös ember vagyok, Uram!” (Lk 5,8). Hogyan egyesülhetnél bensőségesen azzal a lélekkel, akit annyira megfertőzött a bűn? Keress inkább nemes, tiszta lelkeket, kegyelmed kiválasztottjait. Én nagyon méltatlan vagyok arra, hogy oly közel legyek hozzád!

De ilyenkor gondoljunk arra, mit mondott maga Krisztus: „Nem jöttem hívni az igazakat, hanem a bűnösöket”. És valóban, nem választotta-e apostolai közé Mátét, a bűnös vámost? És kit tett meg Egyháza fejevé, hogy kormányozza ezt a társaságot, amelyről azt

akarta, hogy „sem folt, sem ránc, sem más efféle ne legyen rajta, hanem legyen szent és szeplőtelen”, melyért drága vérért adta? Kit választott ki erre a méltóságra? Keresztelő Szent Jánost talán, akit már anyja méhében megszentelt, aki annyira megerősödött a kegyelemben és oly tökéletes volt, hogy egyenesen Krisztusnak tartották? Nem. Szent János evangélistát talán, a szűzi tanítványt, akit különösen szeretett és aki egyedül tartott ki mellette hűségesen egészen a kereszt lábáig? Őt sem. Kit választott ki tehát? Krisztus Urunk tudva és akarva olyan embert választott, aki hűtlen lesz hozzá. Nem különös-e ez?

Krisztus isteni tudásával mindent előre látott. Midőn megígérte Péternek, hogy reá építi Egyházát, tudta, hogy ugyanaz a Péter majd megtagadja őt, bármilyen csodálatos erejű volt is önkéntelen hitvallása. Annak ellenére, hogy az Üdvözítő annyi csodát tett szemeláttára, hogy annyi kegyelemmel halmozta el őt, és még Krisztus emberségének dicsőségét is látta ragyogni a Tábor-hegyen, első áldozása és pappászentelése napján mégis „megesküdött, hogy nem ismeri azt az embert”! (Mt 26,72 és 74) És Jézus mégis őt választotta ki valamennyiük előtt. Miért?

Mert Egyháza bűnösökből állott. Mária, a legszentebb Szűz kivételével valamennyien bűnösök vagyunk és szükségünk van az isteni irgalomra. Krisztus ezért akarta, hogy országának feje is bűnös legyen, akinek a bűnét teljes részletességgel feljegyezték a Szentírásban, hogy annál jobban kitűnjék gyávasága és hálátlansága.

Nézzük Mária Magdolnát! Az evangélium tanúsága szerint Jézust apostoli útjaiban asszonyok is elkísérték, hogy gondoskodjanak az ő és tanítványai szükségleteiről. E fáradhatatlan asszonyok közül kit tüntetett ki Jézus legjobban? Magdolnát. Róla mondotta: „Ahol csak hirdetni fogják ezen evangéliumot az egész világon, azt is majd elmondják, amit ez cselekedett”. (Mt 26,13; Mk 14,9) Úgy akarta, hogy az evangélista ne titkoljon el semmit sem e bűnös nő kicsapongásairól és mégis megengedte, hogy jelen legyen a kereszt lábánál és ott álljon Édesanyja oldalán, a szűzek Szűze mellett. (Jn 19,25) És mindenki más előtt neki jelent meg először feltámadása után (Mk 16,9).

Miért tehát ez a nagy leereszkedés? Azért, hogy felmagasztalja kegyelmének diadalmas dicsőségét: „Hogy magasztaltassék kegyelmének dicsősége” (Ef 1,6). Igen, ilyen magas az az isteni bocsánat, mely a legnagyobb életszentségre emelte a mélységbe zuhant

bűnöst. „Örvény örvényt hív elő” (Zs 41,8). „Erkölcstelen nőt talált és szűznél tisztábbá tette” – mondja az első századok egyik egyházi írója.

Isten azt akarja, hogy „senki se dicsekedjék” megigazulása miatt (Ef 2,9), hanem mindenki magasztalja kegyelmének hatalmát és végtelen irgalmát: „...Mert irgalma örökkévaló” (Zs 135,1).

Nyomorúságunkat, bűneinket, vétkeinket ismerjük. De nem ismerjük – különösen a kishitű lelkek nem – Jézus vérének értékét és kegyelmének erejét.

II. János-Pál öröksége

Ne félj

„Non timere – ne félj.” Ez a meghívás lényeges eleme. Mert az ember fél. Fél, nemcsak azért, hogy meghívást nyer a papi hivatásra, hanem fél, hogy meghívást kap az életre, a kötelességei ellátására, egy hivatás gyakorlására, a házasságra. Fél. Ebben a félelemben a felelősségérzet is megnyilvánul, de nem az érett felelősségé.

El kell fogadnunk a meghívást, figyelniünk kell, be kell fogadnunk, fel kell mérnünk erőnket, és azt kell felelnünk: „Igen, igen.” Ne félj, ne félj, mert kegyelemre leltél, ne félj az élettől, ne félj az anyaságtól, ne félj a házasságtól, ne félj a papi hivatástól, mert kegyelemre leltél. Ez a bizonyosság, ez a tudat segít rajtunk, ahogyan segített Máriának is.

„A föld és a menny a Te »igen«-edre vár, ó legtisztább Szűz.” Ezek Szent Bernát szavai, híres, nagyon szép szavak. Várják „igenedet”, Mária. Várják „igenedet”. Egy édesanya, akinek szülnie kell. Egy férfi, akinek személyes, családi, társadalmi felelősséget kell vállalnia, várja igenléседet...

S itt következik Mária válasza, itt a válasz, melyet egy édesanya ad, íme egy fiatal asszony válasza: egy „igen”, mely egész életre szól.

Mária igene és a mi igenünk

Talán még egy szempont is lehetséges: mert minden ember a te „igen”-edre születik meg. Értsük meg: az ilyen *igen* Mária nyomán, egy ilyen igen örömet szerez, új életet, lélegzetet, áldást jelent. *Egy olyan igen, mint Máriáé* – micsoda áldás ez! A jóság milyen teljessége

a világban! Egy igen Máriától: mennyei áldás! Milyen öröm, mekkora boldogság! Milyen üdvösség! S milyen remény...

Nos, így töprengtem az angyali üdvözlés titkán, s vele együtt a keresztény hivatás és különösképp a papi hivatás titkán...

Itt, ebben a kápolnában a Boldogasszony képe áll legfelül: a Bizalom Boldogasszonya. Ez a kép bizonyos mértékig összefoglalja az angyali üdvözlés és a hivatás misztériumát. Nézzétek Őt, aki bízott az Úrban. Ha az Úr azt mondja neked, hogy papnak kell menned; ha az Úr így szól hozzád, ez azt jelenti, hogy az Úr bízik benned. Van-e hát okod a félelemre? Nem elég félni, meg is kell érned ahhoz, hogy felelősséget vállalhass, mert a Bizalom Boldogasszonya olyan, akinek végtelen bizodalma volt Istenben. Ezzel a bizalommal volt képes arra, hogy Isten Anyja legyen...

Jó dolog, hogy a Bizalom Boldogasszonyának pillantását magunkon érezhetjük a római szeminárium e kápolnájában, mert e tekintet súlya alatt bizodalommal készülhetünk arra, amire az Úr szólít bennünket.

Az a böjt, amelyet tőletek kérek

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül

Járjatok a bűnbánat és a vezeklés útján.

Testi böjtölést kérek tőletek, mint eszközt érzeitek megtagadására, hogy kiengeszteljétek azt az elterjedt csalást, amely ma oly sok fiamat csábít el, arra ösztönözve őket, hogy egyedül csak érzéki és anyagi élvezeteik kielégítésében keressék boldogságukat.

Hányan vannak azok, akiket a tisztátalanság és a kábítószer mérgezett eledelével táplálnak! Mennyire terjed az erkölcstelen sajtó és a pornográfia gennyes sebe.

A tömegkommunikációs eszközök gyakran a lelkiismeret erkölcsi megrontásának, a bűn és a szemérmertlenség, a ma jóként és értéként ajánlott vétkek terjesztésének eszközévé válnak.

Ezért azt kérem tőletek, kedves fiaim, és nekem szentelt gyermekeim, adjatok nekem nagy engesztelő erőt, amellyel gátat vethetek e veszélyes fertőző baj terjedésének.

Testi böjtöt kérek tőletek, hogy érzeitek megtagadásával tegyetek tanúbizonyságot arról, hogy ma szükséges határt szabni az élvezetek féktelen keresésének.

Jó példákkal arra kell tanítanotok mindenkit, hogy nemcsak kenyérral él az ember, hanem Istennek minden igéjével.

Szellemi böjtöt is kérek tőletek: tartózkodjatok a gonoszság minden megnyilvánulásától, hogy csak a jóval, a kegyelemmel és a szeretettel táplálkozzatok.

Isten igéje az az eledel, amely lelkileg táplál és megerősít benneteket a kegyelmi életben.

Az értelem böjtjét kérem tőletek, megőrizvén azt minden tévedéstől úgy, hogy befogadjátok az igazságot, amelyet Jézus tanított nektek.

Megisméltlem nektek, táplálkozzatok a Szentírás értékes eledelével, főleg Jézus Evangéliumával.

Fogadjátok el, szemléljétek és éljétek ezeket az üzeneteket, amelyeket ma oly sokféleképpen ajándékoz nektek égi Édesanyátok is.

Emiatt vigyáznok kell és minden olyan ideológiát vissza kell utasítanotok, amely ellentétes hitetekkel és amely alattomos és veszélyes tévedéseket tartalmaz és nagyon árt a keresztségetek pillanatában vállalt kötelezettségeteknek: hogy növekedtek a hűségben.

A szív böjtjét kérem tőletek: zárjátok el szíveteket minden rendetlen ragaszkodás elől, amely titeket önmagatokhoz, a javakhoz és a teremtményekhez köt.

Hányan vannak, akik csak magukra tudnak gondolni, és engedik, hogy féktelen önzésük tönkretegye őket, elzárja őket a másokkal való igazi közösség minden lehetőségétől!

Hányan rabszolgái a javakhoz, a pénzhez való kétségbeesett ragaszkodásnak, amit életük egyetlen céljaként keresnek, és felemészti őket a fősvénység, amely sok más bűn és véték forrása! Így bezárják szívüket a kicsinyek, a szegények és a félreállítottak végtelen szüksége előtt, nem képesek észrevenni, ki van nehéz körülmények közt és kinek van segítségre szüksége.

A lélek böjtjét kérem tőletek: úgy, hogy minden bűntől, még a kis bűntől is tartózkodjatok, hogy egyedül csak a kegyelmi élet és Isten fénye táplálja lelketeket.

Úgy kerüljétek a halálos bűnt, mint a legnagyobb rosszat; tartsatok mindennap lelkiismeret vizsgálatot, hagyjátok engedelmesen, hogy a Lélek vezessen.

Térjen vissza a gyakori gyónás oly hasznos szokása.

Kerüljétek a könnyű bűnalkalmakat is. Ennek érdekében arra kérlek, csukjátok be szemeteket és fületeket a televízió és a mozi elől, hogy lelketeket a tisztaság és a kegyelem fényében őrizzék meg.

Hogyha betartjátok ezt a böjtöt, amelyet tőletek kérek, erős gátat emeltek a gonoszság és a bűn terjedése elé. Akkor az Úrnak az önfeláldozás és engesztelés áldozatát fogjátok bemutatni, hogy elnyerjétek sok szegény bűnös gyermekem visszatérését Hozzá.

Így az én békém eszközévé váltok, a szív békéjét fogjátok magatok körül árasztani, azon az úton haladva, amelyet égi édesanyátok jelölt ki számotokra.

(Dongo, 1985. márc. 16.)

Tisztában vagyok vele, hogy sokan gondolják úgy, hogy a TV-ben sok szép és nemes filmet, riportot lehet látni, végig élvezni, adott esetben komoly lelki élmény kíséretében. De gondoljunk bele, hogy az embernek hány csatornát, azon belül hány műsort kell végignéznie, míg – határozott jószándékot feltételezve – megtalálja annak a csatornának azon műsorát, melyet valóban érdemes nézni. Ezalatt a negatív filmtömeg tudatalatti „agymosásával” számolni kell. Ha valaki belefárad a napi munkába – ami nem ritka –, akkor ő már csak lerogy a TV elé, és ami elé kerül azt nézi. Tudat alatt ekkor is befolyásolják a műsorok!

Másik szempont, hogy a család, a házaspárok, a gyerekek egymás mellett rohanják le életüket. Ha a TV előtt „pihen” mindenki, akkor a TV felé fordulnak, mindenki a TV-re figyel, egymással nincs lehetőségük törődni. Az egymással való törődés (időt, figyelmet szánok a másikra) hiánya okozhat veszekedéseket és későbbi válásokat!!!

Egy családi beszélgetés, egy közös családi ima, egy kis idő rászánása a velem egy háztartásban élő embertársamra életet, lelket és családot menthet! Tegyük meg, egymásra figyelő szeretettel, először hetente csak egy este – a TV nézése helyett!

A szerkesztő

Modern kor – modern böjt

Horváth Ferenc

A mai világban – a szaktudományok, és tudósok világában – ahol haladni kell, minden családban helye van a modern technika „csodáinak” (autó, TV, videó, DVD, Számítógép, Internet, mobil stb.). E találmányokról, és szükségességükről ill. az életben betöltött szerepükről és hasznosságukról most nem esik szó (vagyis írás)! (Egyébként magát az eszközt nem lehet felelősségre vonni, csak a használóját!) Úgy tűnik, hogy az emberiség még nem nőtt föl ezekhez a dolgokhoz, habár nagyban hozzájárulnak ezek a dolgok az emberiség fejlődéséhez, segítenek távolságokat leküzdeni, szórakoztatnak, és gyakran életet is mentenek. Viszont mint minden haladás, ez is azzal jár, hogy valamit elhagyunk, és mint minden fejlődés ez is azzal jár, hogy valamit feláldozunk. Gondolkozzunk el egy pillanatra, hogy az ember igazából mire törekszik? Vagy illetéktelen ez a kérdés, mert minden korban másra törekedtünk? Ugyanis ma, kétség sem férhet hozzá, hogy a kényelemre törekszünk! Hogyan lehet minél egyszerűbben, minél kevesebb munkával meggazdagodni és (jobb esetben) családot alapítani? Hogyan lehet fenntartani valakivel a kapcsolatot úgy, hogy kilométerekre van tőlünk? Gondoljuk át egy kicsit, hogy ebben a nagy sebességben, és ilyen nagy távolságokban fenntartott kapcsolatainknak milyen a minősége? Előbb-utóbb kihűl, hiszen a találkozások nélküli kapcsolat olyan, mintha csak fűszereket ennénk, sót, borsot, de ételt nem. Ugye, előfordult már, hogy túlfűszereztük az ételt, és már azt sem tudtuk, hogy mit eszünk? Most is ez van. Túlságosan kihasználjuk ezeket a „fűszereket”, és már-már megfeledkezünk arról, ami igazán fontos. Az pedig a barátunk, a rokonunk, aki(ke)t szeretünk. Sajnos ebben a pénzzel hajtott világban nehezen látjuk meg azt, ami értékes.

Vajon egy ember a halálos ágyán mit bánhat meg igazán? Azt, hogy többet dolgozhatott volna, és még egy kis pénzt kereshetett volna? Vagy azt, hogy több időt tölthetett volna a szeretettivel? Most, a böjtben, ne csak azért tartózkodjunk ezektől a modern dolgoktól, mert böjt van és önmegtartóztatás, habár nem jelentéktelen indokok ezek sem, de próbáljuk meg felfedezni a személyes kapcsolatokban rejlő örömeket, és ezzel a „gyakorlattal” jobban át lehet élni a Húsvét nagyheti szertartásait.

A húsvéti üzenetek

Egy különös üzenetet kaptunk nagyböjtben, ami nagyszombatra vonatkozott. „Készüljete különösen nagyszombatra, ne kérdezzétek, miért pont nagyszombatra, de készüljete nagyszombatra.”

Megkísérlem lefordítani, mielőtt elmondanám, amit tegnap mondott a Szent Szűz. Nagypénteken ezt mondta: „Nagyon vidámnak kell lennetek. Ma Jézus meghalt, hogy ti megmeneküljete. Leszállt a pokol tornácára, megnyitotta a Paradicsom kapuját és kitérta szívetek paradicsomának ajtaját; tehát vidámnak kell lennetek.” Engem megérintett, hogy a Szűzanya nem sírt, nem szólított fel bűnbánatra, hanem éppen nagypénteken mondta: „Nagyon vidámnak kell lennetek!”

Tegnap este Jelenának és Marijának egy valódi látomása volt. Megkísérlem elmondani, többé-kevésbé lefordítani az üzenet tartalmát. Jelena azt mondta, hogy a Szűzanya a következőket sugalmazta neki: „Emeljéte fel kezeiteket. Vágyakoztatok Jézusra, mert ő, feltámadása ezen pillanataiban kegyelmeket akar nektek adni. Mindnyájan legyetek nagyon boldogok Jézus feltámadása alkalmából. Elmélkedjete, gondolkozzate el ezen. Az ég és föld magasztalják őt, mert feltámadott.” Azután rövid hallgatás után ezt mondta: „Mi mindnyájan boldogok vagyunk a mennyben, de szükségünk van a ti szívetek örömeire is. Az ajándék, amit Fiam, Jézus és én most nektek kínálunk, a következő: közel leszünk hozzátok a megpróbáltatásokban, megmutatjuk nektek a kiutat, ha ti elfogadtok minket.” Nem tudom, hogy jó fordítás-e, de mindenesetre: „Nektek most a megpróbáltatások pillanataiban különösen segítünk, a megpróbáltatások könnyebbek lesznek számotokra.” Azután hozzáfűzte: „Imádkoztatok nagyon sokat, imádkoztatok holnap – vagyis ma –, hogy Jézus valóban feltámadjon bennetek és valóban feltámadjon családokban is. Nagyon sok a veszekedés és ezt feltámadássá és békévé akarom változtatni. Azt szeretném, hogy valami megszülessen a szívetekben. Ne mondjátok, hogy most már vége van a megváltás évének és már nem szükséges imádkozni. Épp ellenkezőleg, erősítsétek imáitokat. A megváltás éve számotokra csak egy lépést jelentsen életetekben.”

Jelena látta a feltámadt Jézust és megjegyezte, hogy sebeiből sugárzó fény indult ki. Jézus megáldott mindenkit és azt mondta neki, hogy a kegyelmet és az örömet minden pillanatban újra éljék meg szívében és hogy az egész emberiségnek jelentsék, hogy a megmentés egyedül csak

tőle jön. A Szűzanya végezetül azt mondta: „Köszönöm, gyermekeim, csináljátok tovább. Folytassátok azt, hogy megindítjátok Jézus feltámadását minden emberben.”

Azután ehhez még hozzáfűzte Marija, hogy a Szűzanya még ezt is mondta: „Kedves gyermekek, ma nagyon boldog vagyok, mert nagyon sok hívő úgy élte át a nagyszombatot, ahogy én óhajtottam azt.” Ezek tehát a legújabb hírek, az utolsó üzenetek.

(Tomislav Vlašić, Medugorje, 1984.)

II. János-Pál öröksége

Krisztus feltámadt

Szólítalak és hívlak benneteket, bárhol is legyetek, hogy rójátok le tiszteletteljes hódolatotokat a feltámadt Krisztus előtt! Az Egyház és a világ húsvéti áldozata előtt.

Isten népének valamennyi közössége, napkelettől napnyugatig, gyűljetek egybe a tiszteletadásra! Legyen velünk minden jóakarató ember! Ezt a napot valóban az Úr teremtette! *Agnus redemit oves* – a Bárány megváltotta a nyáját... Ez az a nap, amikor az örök csata eldőlt: *mors et vita duello conflixere mirando* – az élet a halállal, megvitt, csodacsatával! (Babits M. ford.) Az élet és halál közötti küzdelem kezdettől fogva tart. A jó és rossz közötti háborúság folyik a világban. Ma a mérleg az egyik oldalra billen: az élet győzedelmeskedik! A jó nyerte el jutalmát. A megfeszített Krisztus feltámadt a sírból: az egyensúlyt az élet javára billentette.

A halálnak is megvannak a korlátai. Krisztus hatalmas reménységet keltett: az élet reménységét a halál hatókörén túl.

Dux vitae mortuus regnat vivus – a holt Életvezér ma Úr és él! (Babits M. ford.) Húsvéti áldozat, Te ismered a gonosz összes nevét mindenki másnál jobban, aki talán el tudja sorolni őket. Te magadhoz ölelsz minden áldozatot!

Húsvéti áldozat! Megfeszített Bárány! Megváltónk! Még ha az ember, az egyének, családok, a társadalom, s végső soron az emberiség egészének történetében a gonosz mértéktelenül ki is terjeszthette uralmát, s a jó körvonalai elhomályosultak, a gonosz nem tudott legyőzni Téged!

A feltámadt Krisztus többé nem hal meg! Még, ha a gonosz hatalomra tett is szert az emberi történelemben és saját korunkban, még ha nem is láthatjuk meg a visszatértedet e világba, egy olyan világba, ahol az ember békében és igazságban élhetne, a társadalmi szeretet világában, még ha emberi szemmel a változás nem is érzékelhető, még ha a sötétség hatalmai és a gonosz erői tovább dühöngenek is, Te, Húsvéti Áldozat, makulátlan Bárány, Megváltónk, már győzelmet arattál. *És a mi győzelmünké is tetted!* Ez néped életének húsvéti üzenete.

Valaki értem imádkozott

Mikor a bűntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott
Egyszer csak könnyebb lett a lelkem
Valaki értem imádkozott.

Valaki értem imádkozott,
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret.
Jó barátom vagy testvérem?

Én nem tudom, de áldom Istent,
Ki nékem megváltást hozott,
És azt, Aki értem csak
Egyszer is imádkozott.

Mária- kegyhelyek

Esztergom – Vári Boldogasszony

A király és az érsek palotája Szent István korában az esztergomi Várhegyen állott. A királyi palota mellé emeltette Szent István az első székesegyházat, a Boldogasszony és Szent Adalbert tiszteletére szentelt főtemplomot. A Szent Adalbert templom déli oldalához építtette *Bakócz Tamás* prímás, bíboros 1506 és 1511 között „Isten édes Szülőjének tiszteletére” csodálatos szépségű reneszánsz kápolnáját hazai (süttöi) vörös márványból, saját temetkezési helyeül. A törökök 1543-ban foglalták el Esztergomot, és a város ettől kezdve – az 1595. és 1605. év közötti tíz év kivételével – török uralom alatt állott. A Bakócz-kápolna szépsége a törököket is lenyűgözte. Szobraikat összetörték, domborműveit megcsonkították ugyan, de magát a kápolnát mecsetté alakítva istentiszteleti helyként használták. Időnként keresztény zarándokoknak is megengedték a kápolna fölkeresését. A török uralom és az ostromok alatt a székesegyház teljesen tönkre ment, a Bakócz-kápolna azonban – kisebb károktól eltekintve – sértetlenül megmaradt.

A városnak 1683. október 27-i felszabadulását követő napon, október 28-án, Szent Simon és Szent Júdás apostol ünnepén, a felszabadító sereget vezető *Sobieski János* lengyel király kezdte el a Te Deumot a Bakócz-kápolnában. *II. Rákóczi Ferenc* fejedelem is itt adott hálát 1706-ban, Esztergom megvívása után.

A kápolna jelenlegi kegyképét a hagyomány szerint 1732-ben találták meg a régi székesegyház romjaiban, a törmelékek között. A deszkára festett, egészen ép állapotú képet – a máriapócsi könnyező Szűzanya képének XVII. századbeli másolatát – nagy örömmel helyezték a Bakócz-kápolna oltárára. Ezzel pótolták az eredetileg az oltár fölött lévő, a kápolnának nevet adó, de a viharos időkben összetört Mária-szobrot. A

hívek a képnek a romok közötti csodálatos megmaradásában jelet láttak: a Szűzanya még a legnagyobb veszedelemben sem hagyja el a várost és a nemzetet. Ettől kezdve egyre többen zarándokoltak a kegyhelyre. Főképpen Gyümölcsoltó Boldogasszony napján és Szent Simon és Szent Júdás apostol ünnepén keresték föl a kápolnát.

A jelenlegi Bazilika építésének elkezdésekor, 1822-ben, a kápolnát 1600 számozott darabra szedték szét, és eredeti tájolását megváltoztatva az új székesegyházon belül, annak baloldali mellékkápolnájaként építették föl újra. 1824. június 7-én, Pünkösöd második napján, *Rudnay Sándor* hercegprímás szentelte föl az új helyre fölépített kápolnát. A Gyümölcsoltó Boldogasszony tiszteletére szentelt kápolna márványoltárának oromzatán az angyali üdvözlés reliefje látható. Az oltárfülkékben Szent István és Szent László szobra van. A szentség ház fölött függ a kegykép.

Esztergom török uralom alól való fölszabadulásának 300. évfordulóján, 1983-ban látogatott hazánkba *Jozef Glemp* bíboros, lengyel prímás. *Sobieski János* egykori hálaadó énekét földidézve ez alkalommal az ő ajkán csendült fel a Te Deum a Bakócz-kápolnában.

A kápolna búcsúja Gyümölcsoltó Boldogasszony napján, március 25-én van, erre a napra kapta búcsú kiváltságait a kegyhely még a XIX. században.

A Bakócz-kápolna jelenleg a Bazilika szentségi kápolnája. A ma már sokak számára csupán látványosságnak számító főtemplom zajából, nyüzsgéséből, turista-forgalmából ide menekülve a kápolna falai között található nyugalom, békességet, viszonylagos csendet az imádkozni, elmélkedni vágyó hívek.

K.D.

Imádság az Esztergomi Vári Szűzanyához

Meghatódott lélekkel lépek, Szűzanyám, ősi szentélyedbe, amelyet elődeink buzgósa és a Te szüntelenül tapasztalt közbenjárásod szentelt meg.

Magyar édesanyák és hitvesek könnyei hullottak itt évszázadokon át, valahányszor veszélyben lévő gyermekeikért és rabságba hurcolt szeretteikért hozzád könyörögtek. Te erőt és vigasztalást adtál nekik. Itt zengett hálaéneket szent Fiadnak és Neked *Sobieski János* győztes seregével, és a magyar szabadságért küzdő *Rákóczi Ferenc*.

Bizalommal terjesztem eléd most én is minden kérésemet. Légy szószólóm az égben annál, akit a földön karjaidban hordoztál. Járj közben isteni Fiadnál. Kérd, hogy amint itt az ősi kegyképen áldásra emeli gyermeki kezét, úgy terjessze az égből hathatós jobbát mindnyájunkra. Árassza el kegyelmével családjainkat és édes hazánkat, hogy az istenszeretet töltsön el bennünket. Állandóan érezzük testi-lelki jótéteményeit, és őseink hálás lelkületével hűségesek maradjunk hozzá és tehozzád, áldott Nagyasszonyunk. Amen

Üdvözlégy Mária...

Esztergom-vári Szűzanya, Magyarok Nagyasszonya, könyörögj érettünk! Amen

(Szenthelyi-Molnár I. – Mauks M.:
„Magyarország Szűz Mária kegyhelyei” című könyvből)

Hadd repüljön...

Jose Heron Badillo 4 éves volt, amikor II. János Pál a mexikói Zacatecas városban járt 1990-ben. A leukémiás gyermek, egy galambbal a kezében, a pápai „fogadóbizottság” része volt.

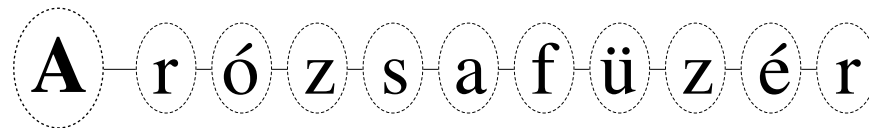
Javier Lozano Barragan bíboros így mesélt a Corriere della Sera újságnak: „A Szentatya azt mondta neki: „hadd repüljön a galamb!”, majd fölemelte őt és homlokon csókolta.”

A bíboros szerint nincs orvosi magyarázat arra, hogy a gyermek meggyógyult, pedig csak „napjai voltak hátra az életéből”...

Olaszországban, a Szentatyaért mondott egyik gyászmisén mesélte Francesco Marchisano bíboros a híveknek, hogy egy torok-műtét következményeként elvesztette a beszédkészségét.

„A Pápa megérintette a torkomnak azt a részét, ahol megoperálták, és azt mondta, hogy imádkozni fog az Úrhoz értem. Némi idő elteltével újra tudtam beszélni.”

Ő nem állítja, hogy csoda történt, viszont olasz újságok ezt is felsorolják a pápa nevéhez fűződő sok megmagyarázhatatlan gyógyulás között.

Szőkefalva fényében

Fél éve zárultak a Mária jelenések az erdélyi Szőkefalván, mely eseménysorozattal kapcsolatban a területileg illetékes püspök körlevelet adott ki, hogy a hívek és papok nyugodtan látogathatják. Ezért most, a böjtidő kezdetén felmerült bennem a kérdés, hogy a Szűzanya, aki Szőkefalván a Fény Királynőjeként mutatkozott be, az üzeneteiben milyen súlyt helyez a böjtre. Mindenki tudja, hogy az üzenetek minden alkalommal egy kicsit másról szólnak, de természetesen a legfontosabb dolgokat többször említi a Szent Szűz.

Szőkefalván tíz év alatt 23 jelenés volt, melyből 21 alkalommal üzenet is elhangzott. Érdekes, hogy a 21 üzenetből 13-szor kéri a Fény Királynője, hogy imádkozzunk és böjtöljünk. Vagyis azt, hogy az ima megerősítéseként rendszeresen tegyünk böjti felajánlást is. Természetesen a Szűzanya a legkeményebb böjtöt kéri, melyet nem mindenki tud teljesíteni. Valljuk meg magunk előtt, ha sokkal kevesebbet kérne a Szent Szűz, akkor azon kérését teljesítenénk csak részben, vagyis akkor szinte semmit nem tennénk. Így a jó szándékú hívők igyekeznek a magasra tett mércét teljesíteni – kinek-kinek hogy sikerül.

Igen meglepő a Szűzanya kérése egyik alkalommal: „Drága gyermekeim! Meghívlak benneteket újra az imára és a böjtre, mert böjttel és imával állíthatjátok meg a természeti katasztrófákat.” (2003.06.17.) Érdeemes elgondolkodnunk ezen. Ilyen egyszerű lenne a komoly bajoktól, a katasztrófáktól való távolmaradásunk? Igen! Akkor miért nem tesszük meg a tőlünk telhetőt. Akkor miért pártszónokoktól vagy parlamenti törvény-alkotóktól várjuk a nagy csapások távoltartását? „Csak” imára és böjtre lenne szükség, a többi a kegyelem elintézné! Miért nem tesszük ezt a „csak”-ot? Mert kellemetlen. Mert felborítaná a hétköznapijaink kellemes, langyos folyását. Krisztus azt mondta, hogy a langyosakat elutasítja. Akkor miért akarok langyos maradni a hitemben?

Itt a nagyböjti idő. Cselekedjünk! Határozzuk el és kezdjük el, először például csak a pénteki nappal! Aztán bővíthető. Imádkozzunk és böjtöljük, mert ez az igazi belső öröm egyik forrása!

A Fény Királynőjének nagyböjti kéréseiből:

„Drága gyermekeim, beléptetek a húsvéti nagyböjtbe. Nyissátok ki szíveteket, imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok! Böjtöljetez kenyéren és vízen, hétfőn, szerdán, és pénteken! Imádkozzatok naponta három rózsafüzért és a keresztutat! Gyónjatok és áldozatok minél gyakrabban! Olvassatok egy részt a Szentírásból, és aszerint éljetez! Így várjátok az én Szent Fiam feltámadása ünnepeét... (2000.03.08.) „Imádkozzátok a rózsafüzért és a keresztutat naponta! Böjtöljetez, úgy ahogyan már kértem: hétfőn, szerdán és pénteken, kenyéren és vízen. Tisztítsátok meg lelketez a szentgyónásban, hogy tiszta legyen! Ahogyan a virág kinyílik május hónapjában, úgy nyíljon ki a ti szívetek is a bűn fekete felhőjéből.” (2002.03.15.) „Drága pap fiaim! A Sátán el akar csábítani a világi dolgokkal. Ne féljetez, én a ti édesanyátok veletez vagyok. Fegyverkezzetez fel az ima fegyverével! Szeretlek mindnyájátok.” (A papoknak szóló üzenet, 2003.02.22.) „Drága pap fiaim! Legyetez égő fáklyák a nagy viharban, amely hamarosan rátok zúdul.” (A papoknak szóló üzenet, 2004.02.26.) „Drága gyermekeim! Annyira szeretlek titez, ne féljetez. Legyetez nyitott szívűek, én veletez vagyok. Betakarlak titez, és nem hagylak elveszni, ha megtartjátok üzeneteimet. Nehéz időz várnak reátok. Ne gondolkozatok, nagyon közel van az idő. Kezdetek el imádkozni szívből és szívvel!” (2005.03.10.) „Drága pap fiaim! Ne esetez kétségbe, mert közeledik a megpróbáltatás órája. Órködök felettez és szeretlek mindnyájátok.” (A papoknak szóló üzenet, 2005.03.10.)

Tehát mi a teendőnk?

- Imádkozzunk rendszeresen, különösen a rózsafüzért és a keresztutat;
- fedezzük fel újból a kilencedek erejét;
- böjtöljünk, ki-ki mit vállal, de azt tege rendszeresen;
- olvassunk minden nap egy részt a Szentírásból és legalább néhány percet gondolkozunk el az olvasottak felett;
- gyónjunk és áldozunk minél gyakrabban, valamint
- gyakoroljuk az odafigyelő szeretetet embertársaink iránt.

Jánossy Gábor